

ENTER

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ปล่อย
ENTER
ทดลองอ่าน
放开那个女巫
15

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER
กดลองอ่าน

ENTER
กดลองอ่าน

ENTER
กดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอนเทอร์บุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอนเทอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ผลงานตลอดสามปีที่ผ่านมาทำให้โรแลนด์กลายเป็นที่เคารพนับถือของชาวเมืองเนเวอร์วินเตอร์ ไม่ว่าเขาจะตัดสินใจทำอะไรล้วนไม่มีใครขัด อ่านมาถึงตอนนี้ทุกคนคงคิดว่าก็แน่ละ เขาเป็นถึงพระราชอาณัติจักรเยียวนะ แต่นอกจากเรื่องนั้นแล้วยังเป็นเพราะไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น โรแลนด์และบริวารใกล้ชิดก็สามารถหาทางออกได้เสมอ

แต่จะเป็นอย่างไรถ้าเมืองเนเวอร์วินเตอร์ต้องพบกับปัญหาใหญ่ระหว่างที่เขาไม่อยู่ และปัญหาใหญ่ที่เวลานี้ก็ร้ายแรงจนไม่อาจรื้อเสียด้วย เจ้าหน้าที่ระดับสูงจำเป็นต้องเร่งแก้ปัญหาเฉพาะหน้ากันเอง ที่ประชุมจึงเกิดการโต้เถียงกันอีกครั้ง แต่คราวนี้ไม่มีโรแลนด์คอยอยู่ตัดสินใจชี้ขาดแล้ว เหตุการณ์หลังจากนั้นจะเป็นอย่างไร ขอเชิญทุกคนพลิกหาคำตอบในหน้าถัดไปได้เลย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหาไม่ประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ชาติกรรม
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ประวัตินักเขียน

เอ๋อรั่ม ชื่อจริงคือเจิน รู่ย เกิดเมื่อปี 1985 ที่มณฑลหูหนาน จบการศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโยธา อาชีพหลักคือวิศวกรโยธา อาชีพรองคือการเป็นนักเขียน เขาชื่นชอบงานเขียนประเภทวิทยาศาสตร์-แฟนตาซี และยังสนใจประวัติศาสตร์พัฒนาการด้านอุตสาหกรรมอีกด้วย

งานเขียนแรกสุดของเอ๋อรั่มเริ่มต้นขึ้นบนแพลตฟอร์มออนไลน์ JJWXC เมื่อปี 2005 แต่เรื่องแรกของเขาเนื้อหาค่อนข้างสั้น ต่อมาเขาได้เข้ามาเป็นนักเขียนนิยายบนแพลตฟอร์มออนไลน์ในเครือ Yuewen Group ก่อนจะเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยในปี 2018 จึงถือได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านการเขียนมาสิบกว่าปี

'ปล่อยแม่มดคนนั้นซะ' ผลงานจากปี 2016 ของเขา เหมาะสมอย่างยิ่งกับคุณลักษณะสำหรับงานเขียนยุคใหม่ที่ว่า 'ยิ่งยาวยิ่งสนุก' และถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ เขาก็ยังคงไม่ทิ้งอาชีพเดิม

เอ๋อรั่มไม่ได้แยกตัวตนของการเป็นนักเขียนและวิศวกรออกจากกัน แต่อย่างใด ตรงกันข้ามเขากลับรู้สึกว่าการเนื้อหาของการทำงานคือส่วนหนึ่งของประสบการณ์ในชีวิตคนเรา และยังช่วยในเรื่องของจินตนาการและการเขียนได้อีกด้วย ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเขาจะเชื่อมั่นในการวางพล็อตเรื่องแบบละเอียด จากนั้นจึงค่อยเริ่มลงมือเขียน

เอ๋อรั่ม

"เจ้าชนะแล้ว พระราชา หากนี่คือบทสรุปที่เจ้าต้องการจะเห็น ศาสนจักร
ไม่มีทางต่อกรกับเจ้าได้อีก เมืองแห่งนี้ขอมอบให้เจ้าโดยไม่มีส่วนใด
แตกหักเสียหาย และอีกไม่นานเจ้าจะต้องรับเอาฝันร้ายของพวกเราไป"

ตอนที่ 867

ความหมายที่แฝงอยู่ในรอยยิ้ม

บ้าไปแล้ว เจ้านี้มัน...บ้าไปแล้วแน่ๆ!

จอร์จ เนอริย์ไม่อยากจะเชื่อว่าเรื่องราวจะบานปลายมาได้ถึงเพียงนี้ เหตุใดพระราชอาของคิโหมถึงทรงคิดว่าพวกเขาจะยอมโดนจับไปง่ายๆ โดยไม่ขัดขืน

คิดจะใช้หুকคนสู้กับหกลีบกว่าคน องครักษ์ของเขาสร้างมาจากเหล็ก หรืออย่างไร

ต่อให้เขามีแม่มด แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าขุนนางที่สวมใส่ศิลาลงทัณฑ์ แห่งพระเจ้า พวกนางก็ไม่อาจทำอะไรได้!

เมื่อพระราชอาทรงออกคำสั่ง องครักษ์ทั้งหกกลับไม่ได้แหกกันเข้ามา ในทันที หากแต่มีสองคนแยกออกไปคุ้มกันประตูทางออกกับด้านหน้าของ โรแลนด์ ส่วนที่เหลืออีกสี่คนชักดาบสั้นแล้วสาวเท้าเข้าหาพวกขุนนาง

ในกลุ่มขุนนางเองก็มีเสียงชักดาบดังตามกันมา ภายใต้สถานการณ์ ที่มีความได้เปรียบเรื่องกำลังอย่างมากเช่นนี้ ไม่มีใครคิดที่จะยอมทั้งอาวุธ และคุกเข้ายอมแพ้

"ได้...ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท..." ผู้ปกครองเมืองเวริเวอร์

หน้าเปลี่ยนสีไปทันที "ทุกคนใจเย็นก่อน มีอะไรค่อยๆ พูดกัน!"

มาพูดตอนนี้ก็สายไปเสียแล้ว จอร์จสบตากับกายเพื่อยืนยันความคิด
ของกันและกัน แผนมีการเปลี่ยนแปลง ลงมือในคดีหาสนี่นี่ล่ะ!

แม้คดีหาสนี่มีทะเลสาบจะไม่เหมาะแก่การป้องกัน แต่โชคดีที่
ขุนนางส่วนใหญ่ของเรตริเวอร์มารวมตัวกันอยู่ที่นี่แล้ว ขอเพียงคุมตัว
โรแลนด์เอาไว้ได้ เขาก็มั่นใจว่าจะสามารถโน้มน้าวให้ขุนนางส่วนใหญ่
มาเยือนอยู่ฝั่งตนเหมือนกับที่พระราชอาของคิโหมได้ทรงกล่าวไว้ พลังต่างหาก
ถึงจะเป็นตัวกำหนดทุกอย่าง เสียตายที่ในคดีหาสนี่มีทะเลสาบแห่งนี้
พลังไม่ได้ยืนอยู่ข้างอีกฝ่าย!

"กระหม่อมไม่อาจยอมรับได้!" กายตะโกนเสียงดังพลางถือดาบ
เดินออกมาจากกลุ่มคน ในที่สุดสีหน้าที่เดิมอ่อนโยนและจริงจังของเขาก็กาย
แววคร่ำเคร่งขึ้นมา "หากเป็นการไต่สวนที่มีหลักฐานยืนยัน กระหม่อม
คงยอมรับได้ แต่การตัดสินที่เหมือนการเล่นของเด็กเช่นนี้ ไม่ว่าจะเป็น
ขุนนางคนใดก็ยากที่จะยอมรับ ต่อให้พระราชอาวิมเบิลตันที่สามตรัสถาม
กระหม่อมด้วยคำถามเดียวกัน กระหม่อมก็ยังยืนยันคำตอบเดิมพะยะค่ะ!
เรื่องนี้พระองค์ทรงบีบบังคับกระหม่อมเอง!"

ด้านหลังเขายังมีผู้ติดตามตัวสูงใหญ่อีกสี่คน แต่ละคนยืนเฉิดหน้า
ไม่ได้หวั่นเกรงโรแลนด์ที่เป็นถึงราชวงศ์เลย ดูจากสถานการณ์แล้ว
เอิร์ลแห่งไตรริเวอร์เหนือกว่าทางฝั่งพระราชอาของคิโหมมาก

จอร์จถึงกับคิดในใจ เยี่ยมเลย คำพูดที่ชอบธรรมเช่นนี้ ต่อให้เป็น
พระราชาก็ทรงยอมได้แย่งไม่ได้ง่าย ๆ คำพูดในครั้งหลังเป็นการเหมารวม
ขุนนางทั้งหมด ไหนจะแววยั่วและปลุกปั่นในคำพูดนั้นอีก หลังจากนั้น
เหลือแค่ต้องจับตัวโรแลนด์เอาไว้ ทุกอย่างก็จะเป็นอันยุติ!

ฝ่ายนั้นคงคิดไม่ถึงแน่ๆ ว่าเอิร์ลอายุอย่างเข้าวัยสี่สิบที่ผมหงอกไปแล้ว
ครึ่งหัวคนนี้จะป็นนักดาบฝีมือเยี่ยม

กาย จูเลียนเกิดมาแข็งแรงผิมนุชย์ม่นา ตอนอายุสิบห้าปีเขาพา
อัศวินสองคนออกไปกำจัดโจรกลุ่มหนึ่งที่เข้ามายึดพื้นที่ตรงปากแม่น้ำ
หลังบรรลุนิติภาวะก็เชี่ยวชาญอาวุธทุกชนิด ในการประลองระหว่าง
ขุนนางด้วยกันก็ยากที่จะหาใครมาสู้เขาได้ บางคนยกย่องเขาว่า
'เจ้ายักษกาย' ข้ายังบอกด้วยว่าหากเขาไม่ใช่ขุนนางใหญ่แต่เป็นอัศวิน
ในหน้าประวัติศาสตร์จะต้องบันทึกชื่อของอัศวินสุดแข็งแกร่งคนนี้อาไว้
แน่นอน

ผู้ติดตามสี่คนเองล้วนมีฝีมืออยู่ในระดับเดียวกับอัศวิน ขอเพียง
หยุดองครักษ์ของพระราชอาของค็โหมได้ครู่หนึ่ง โรแลนด์ วิมเบิลตัน
จะต้องเสร็จเอิร์ลแห่งไทรริเวอร์เป็นแน่!

"เข้าไปช่วยเขา" จอร์จสั่งการผู้ติดตามของตัวเอง "จับตาดูคุณหนูเอดิธ
ให้ดี"

"ขอรับ" หลายคนวิ่งตามออกไปจากกลุ่มขุนนาง

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกายที่ก้าวอาดๆ มาข้างหน้า รอยยิ้มบนใบหน้า
ของโรแลนด์ไม่ได้ลบเลือนไปเลย กลับกันเขายังยิ้มกว้างมากกว่าเดิม
เสียอีก เหมือนไม่ได้รับรู้เลยว่าสถานการณ์ตอนนี้เป็นอย่างไรร ซึ่งทำให้
จอร์จถึงกับกำหมัดแน่น ยิ้มเข้าไปเถอะ นี่เป็นช่วงเวลาสุดท้ายที่เจ้าจะได้
อวดดีแล้ว อีกประเดี๋ยวจะทำให้เจ้าอยากจะร้องไห้ก็ร้องไม่ออก!

"โหมตี!" ในตอนที่ทั้งสองฝ่ายอยู่ห่างกันไม่ถึงสิบก้าว กาย
ก็เร่งความเร็วในฉับพลัน เขาเหวี่ยงดาบฟันองครักษ์หญิงที่ตรงเข้ามา
คนนั้น

เรียวแรงของเขามาหาศาลจนถึงกับทำให้คนอื่น ๆ ได้ยินเสียงอากาศ
ที่ถูกแหวกออก

การฟันครั้งนี้ต้องหลบเลี่ยงเพียงอย่างเดียว ไม่มีทางจะใช้ดาบรับ
เอาไว้ได้เลย!

ทันทีที่อีกฝ่ายหลบไป ตรงด้านหน้าโรวแลนด์ก็ไม่มีใครเหลืออยู่แล้ว
ครึ่ง...จ๊ับ!

จอร์จได้ยินเสียงดังขึ้นมาสองเสียง เสียงแรกเป็นเสียงโลหะ
กระทบกัน มันลอยมาให้ได้ยินอย่างชัดเจน ส่วนอีกเสียงเกิดจาก
ตอนที่คมดาบสัมผัสกับร่างกาย ดาบที่เหลือเพียงครึ่งเล่มกระเด็นคว้าง
มันหมุนอยู่กลางอากาศหลายรอบก่อนจะหล่นลงมาปักบนพื้นไม้

ตามด้วยศีรษะของเอร์ลแห่งไตรริเวอร์

ศีรษะของเอร์ลคนนั้นไหลหลุดลงมาจากลำคอแล้วตกกระแทกพื้น
ดังต๊ับ มันกระเด็นกระดอนอยู่สองสามทีก็หยุดนิ่ง เลือดสีแดงสดพุ่งกระชูด
จากบาดแผลเป็นเส้นโค้ง

นี่มัน...เกิดอะไรขึ้นกันแน่

อีกฝ่ายใช้เพียงแค่ดาบเล่มหนึ่งกลับฟันหัว 'เจ้ายักษ์กาย' จนขาดไป
พร้อมกับอาวุธได้แล้วหรือ

จะเป็นไปได้อย่างไร?!

ยังไม่ทันที่เขาจะได้สติ บริเวณโดยรอบก็มีเสียงปะทะของดาบกับ
เสียงร้องโหยหวนดังระงม เสียงดาบในตอนแรกราวกับเป็นสัญญาณ
บอกให้องครักษ์หญิงทั้งสี่คนบุกเข้าไปสังหารพร้อมกันจากสี่ทิศทาง
กลิ่นคาวเลือดคลุ้งกระจายไปทั่ว จอร์จต้องตกใจเมื่อพบว่าการเคลื่อนไหว
ของคนเหล่านี้รวดเร็วจนใช้ดาบเปล่ามองตามไม่ทัน พลกำลังของพวกเขา
มหาศาลจนน่าตกใจ สิ่งของทุกอย่างสามารถกลายเป็นอาวุธคร่าชีวิต
เมื่อมันเข้ามาอยู่ในมือ กระทั่งกำปั้นและนิ้วมือของพวกเขาก็สามารถ
สร้างบาดแผลฉกรรจ์ได้ ราวกับว่าคนที่กำลังสู้อยู่กับพวกขุนนาง
ไม่ใช่มนุษย์ หากแต่เป็นรูปปั้นเหล็กตัวหนึ่ง!

สัตว์ประหลาด นี่มันสัตว์ประหลาดกลุ่มหนึ่งชัดๆ คนธรรมดา
จะฝึกร่างกายตัวเองจนถึงระดับนี้ได้ยังไง เราคารามอยู่ในใจ

'แต่...หากพวกเจ้าเตรียมการเอาไว้แล้ว เช่นนั้นการก่อกบฏก็จะกลายเป็นเรื่องจริง ในเหมืองย่อมไม่มีที่ทางสำหรับพวกเจ้าอีก คราวนี้ที่פקังของพวกเจ้าก็จะเหลือเพียงที่เดียวแล้ว นั่นคือเส้นทางแห่งความตาย'

พรืบทานั้นจอร์จ เนอริย์พลันคิดถึงคำพูดของพระราชอาของคี่ใหม่ขึ้นมา

ภายในหัวเขาเหมือนมีสายฟ้าฟาดใส

หรืออีกฝ่ายกำลังรอคอยเวลานี้อยู่?

เขาหันหน้าไปมองโรแลนด์ วิมเบิลตันอย่างยากลำบาก

ความรู้สึกเย็นยะเยือกที่ยากจะควบคุมแล่นปราดจากฝ่าเท้าลามมาถึงแผ่นหลัง ในที่สุดตอนนี้เขาก็เข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ในรอยยิ้มนั้นแล้ว

นี่เป็นหลุมพรางมาตั้งแต่แรก!

จงใจทิ้งกองทัพไว้นอกเมืองให้ทหารองครักษ์ติดตามมาเพียงร้อยนาย ตอนเข้าร่วมงานเลี้ยงก็พาองครักษ์มาแค่หกคน แสร้งทำเป็นมองสถานการณ์ที่แท้จริงไม่ออกและตั้งต้นไม่ยอมประนีประนอมเพื่อล่อให้พวกเราโจมตีออกไป!

คุณตัวไปทำงานที่เหมืองหรือ ไม่ใช่เลย...เขาไม่คิดจะปล่อยขุนนางที่เหลือไปแม้แต่คนเดียว หากพวกเรายอมให้จับแต่โดยดี เก่งว่านั่นจะทำให้พระราชอาของคี่ใหม่ทรงรู้สึกผิดหวังมากกว่า

ถูกต้อง...นั่นคือรอยยิ้มแห่งการรอคอย

รอคอยให้พวกเขาค่อยๆ เดินไปยังเหวลึกตามหมากที่วางเอาไว้ รอคอยให้พวกเขาชุดหลุมฝังตัวเอง มีเพียงวิธีนี้ถึงจะทำให้พระราชอาของคี่ใหม่เร่งรีบตั้งใจ สำหรับจอร์จแล้วรอยยิ้มนั้นเต็มไปด้วยกลิ่นอายของความประสพร้าย เขาจึงไม่รู้สึกถึงความยินดีอยู่ในรอยยิ้มนั้น แต่กลับ

รู้สึกหนาวเหน็บขึ้นมาจับใจ

"ไว้...ไว้ชีวิตพวกกระหม่อมด้วยเถอะพะยะค่ะ..."

"ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท กระหม่อมขอขอมแพ้!"

"กระหม่อมด้วยพะยะค่ะ ตระกูลเลวิแทนขอสาบานว่าจะจงรักภักดี
ต่อพระองค์!"

"พระองค์ทรงประสงค์สิ่งใด กระหม่อมจะถวายให้ทุกอย่างเลย
พะยะค่ะ! ขอพระองค์ทรงไว้ชีวิตกระหม่อมด้วยเถอะ!"

สถานการณ์กลับตาลปัตร ชุมนางที่เห็นท่าไม่ดีต่างพากันคุกเข่า
อ้อนวอน เห็นกันอยู่ว่าพวกเขาได้เปรียบในเรื่องจำนวน ศัตรูมีกันแค่สี่คน
เท่านั้น แต่ฝ่ายที่ถูกห้อมล้อมกลับกลายเป็นพวกเขาเสียเอง

สายไปแล้วละ จอร์จทั้งดาบอย่างไวเร็วแรง ทันทีที่ชักอาวุธออกมา
จากข้างเอว พวกเขาก็ได้กลายเป็นกบฏอย่างที่โรแลนด์ว่าไว้แล้ว

ความรู้สึกเจ็บใจ หดหู่ หวาดกลัว และโกรธแค้นผสมปนเปกัน
อยู่ในอก สุดท้ายทุกอย่างพลันสลายหายไปเมื่อดาบเล่มยาวฟันลงมาจาก
ด้านหลัง

เสียงสังหารและเสียงขอร้องโห่ร้องค่อยๆ เงียบลง สิ่งสุดท้ายที่เขา
มองเห็นคือภาพโถงงานเลี้ยงที่เอนเอียงและเลือดที่พุ่งขึ้นมาใส่หน้า

ตอนที่ 868

ไข่มุกสีดำ

ความรู้สึกเช่นนี้...ช่างยอดเยี่ยมเสียจริง

เอตริสูดหายใจเข้าลึกเพื่อดื่มด่ำกับกลิ่นความเลือดที่ลอยคลุ้งในอากาศ รวมถึงกลิ่นอายของความหวาดกลัวที่แผ่กระจายออกมาจากตัวเหล่าขุนนาง

วงล้อมหดเล็กลงอย่างรวดเร็ว การขัดขืนเกิดขึ้นเพียงชั่วระยะเวลาสั้นๆ ก่อนพวกเขาจะถูกแม่มดลงทัณฑ์แห่งพระเจ้ากำจัดทิ้งโดยไม่อาจตอบโต้ ในสายตาของเหล่าแม่มดจากทาคิล่า ขุนนางที่ใช้ชีวิตหรูหราไปวันๆ ไม่ได้ต่างอะไรกับชาวเมืองทั่วไป หากไม่มีพลังวิเศษพวกเขาก็จะเป็นเพียงคนธรรมดา พวกเขาสามารถลงมือโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย

เพียงแต่เวลานี้พวกเขาไม่ได้สังหารเหล่าขุนนางเพื่อตัวเอง หากแต่ได้รับคำสั่งมาจากคนธรรมดาอีกคน ส่วนตัวเอตริสที่อยู่ภายใต้อำนาจของคนธรรมดาก็สามารถสั่งการแม่มดลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าให้ทำตามคำสั่งของเธอได้เช่นกัน

แม้เธอกับโรแลนด์จะเป็นเพียงคนธรรมดาเหมือนกันก็ตาม
นี่คือเส้นเรื่องของอำนาจ

ด้วยการติดต่อและการเจรจาระหว่างคนด้วยกัน ผลประโยชน์ เป้าหมาย ความปรารถนา ตลอดจนความกระหายอยากก็หลอมรวมกัน เป็นกฎระเบียบที่มีความพิเศษอย่างหนึ่งขึ้นมา เมื่อมีมันอยู่ ต่อให้เป็น คนธรรมดาก็สามารถควบคุมพลังกำลังที่แข็งแกร่งกว่าตัวเองได้

"ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท คัดเลือกเรียบร้อยแล้วพะคะ" กระทั่ง คนสุดท้ายล้มลงไปกองกับพื้น พิณลิลิตทั้งดาบยาวที่เต็มไปด้วยรอยบินแล้ว หันมารายงานโรแลนด์

ศพหกสิบกว่าร่างนอนกระจายอยู่เต็มพื้น เลือดที่ไหลนองจับตัวกัน เป็นก้อนสีแดงเข้ม แสงจากเปลวไฟด้านบนส่องกระทบจนมันดูเหมือน ก้อนขี้ผึ้งสีแดงร้อนระอุ

ภายในงานเลี้ยงเจียบสัจด์ ชุนนางที่ยังมีชีวิตอยู่ต่างใบหน้าขาวซีด ริมฝีปากแน่นแน่นไม่กล้าส่งเสียงราวกับกลัวว่าตัวเองจะกลายเป็นศพต่อไป ส่วนอีกสามคนที่ยังโลเลตัดสินใจไม่ได้พลันล้มตึงลงกับพื้นตัวสั่นงั๊กๆ

หากลองถามคำถามเดิมอีกครั้ง ต่อให้ไม่มีในดิงเกล เธอก็รู้ว่า อีกฝ่ายจะตอบอย่างไร

ความหวาดกลัวคือหลักประกันของความจงรักภักดี

แน่นอนว่าบรรดาชุนนางที่ถูกกำจัดออกไปไม่มีใครเป็นผู้บริสุทธิ์ แม้แต่คนเดียว ในช่วงแรกของงานเลี้ยง อีซาเบลลาได้ทำให้ศิลาลงทัณฑ์ แห่งพระเจ้าที่พวกเขาสวมใส่สิ้นฤทธิ์ การจับเท็จของในดิงเกลจึงช่วยให้ โรแลนด์สามารถอ่านใจอีกฝ่ายได้อย่างราบรื่น

ความผิดพลาดร้ายแรงที่สุดของพวกเขาก็คือประเมินตัวเอง สูงเกินไป

ชุนนางใหญ่ผู้ปกครองดินแดนและควบคุมความเป็นความตายของ คนอีกหลายพันยังต้องพ่ายแพ้เมื่ออยู่ต่อหน้าหุมอำนาจที่สูงกว่า หลังจาก การสังหารครั้งนี้ ที่ดินศักดิ์นารอบเมืองเรตรีเวอร์กว่าครึ่งก็จะไร้เจ้าของ

เมื่อเทียบกันแล้วความเสี่ยงที่เธอต้องเจอจากแผนการกำจัดสองตระกูลในเมืองอีเทอร์นัลในดักกลายเป็นเรื่องเล็กน้อยไปเลย

โชคดียี่สิบที่แผนการครั้งนี้ประสบความสำเร็จอย่างสมบูรณ์ พระราชาทรงให้ความเชื่อใจเธออย่างมาก ตั้งแต่แม่มดของสโมสรไปจนถึงแม่มดของทาคิลาล้วนแสดงตามแผนที่เธอวางเอาไว้ทุกขั้นตอน กระทั่งประโยคทั้งห้าก็ไม่มีการแก้ไขแม้แต่คำเดียว

สิ่งเดียวที่แทรกเข้ามาคือการโยนแก้วทั้งในตอนท้าย

เธอไม่รู้ว่เหตุใดพระราชาก็ต้องใช้แก้วเป็นสัญญาณในการลงมือตามหลักแล้วขั้นตอนนี้ไม่มีความจำเป็นเลย อย่างไรก็ตามเสียงครักซ์ก็ยากจะเห็นแก้วที่โยนออกไปพร้อมกันได้ อีกทั้งเสียงแตกของมันก็ยิ่งถูกกลบได้ง่าย ไหนจะต้องเตรียมเหล่าเอาไว้ล่วงหน้าอีก ช่างเป็นเรื่องที่ยากจะเข้าถึงจริงๆ แต่เมื่อดูจากเหตุการณ์ตรงหน้า มันกลับช่วยเพิ่มความลึกซึ้งให้เขาอย่างคาดไม่ถึง รวมกับความสามารถในการอ่านใจที่เขาบอกด้วยแล้ว ผลลัพธ์ที่ออกมาจึงยิ่งน่าตกตะลึงขึ้นไปอีกระดับ

นี่คงเป็นสิ่งที่แม้แต่พระราชาก็ไม่นึกถึงจะทรงคิดได้

เอดิธสะกดอารมณ์ตื่นเต้นลงพร้อมกับเลียริมฝีปากตัวเอง

การเลือกสวมวิกที่ดีต่อโรแลนด์ วิมเบิลดันเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องจริงด้วย

เมื่อคิดถึงตรงนี้เธอก็หันไปมองพระราชาด้วยหวังจะแบ่งปันช่วงเวลาแห่งความสุขนี้กับเขา แต่กลับพบว่าสีหน้ารอคอยที่อยู่บนใบหน้าของอีกฝ่ายได้เลือนหายไปแล้ว ในสายตาดูดคล้ายจะฉายแววรังเกียจและเบื่อหน่าย

"ในคฤหาสน์ยังมีโถงจัดเลี้ยงโถงอื่นอีกหรือไม่" โรแลนด์ถามด้วยเสียงเยือกเย็น

"อยู่...อยู่ห้องข้างๆ พะยะคะ" เอิร์ลเดลตากลิ้นน้ำลายตอบ

"ให้ทุกคนไปรวมกันที่นั่น ข้ามีเรื่องจะพูดด้วย" เขาพยักหน้าบอก "ส่วนกฎพวกนี้ เจ้าให้คนมานับแล้วจดยรายชื่อให้ข้า ข้าต้องการภายในคืนนี้"

"ทราบแล้วพะยะค่ะ!"

"นอกจากนี้เปิดประตูหน้าต่างให้หมด ส่วนศพที่รับจัดการเสีย กลืนควาเลือดชวნიให้คลืนได้เสียจริง"

"กระหม่อมจะรีบให้คนมาจัดการพะยะค่ะ!"

เช่นนี้เอง ไช้มุกแห่งดินแดนเหนือเข้าใจในฉับพลัน พระราชาไม่ได้ รอคอยการสังหารนี้ สิ่งที่เขารอคอยคือเมืองเวตริเวอร์ที่สามารถประกาศ พระราชกฤษฎีกาออกไปได้โดยไม่ติดขัดและถูกควบคุมโดยที่ว่าการเมือง หลังจากขุนนางพวกนี้ออกไป สำหรับพวกขุนนางที่ยืนดูอยู่ข้างๆ แล้ว คำพูดที่ว่าจ้บไปทำงานเหมืองอาจได้ผลสู่ข้ากษพที่กองพะเนินไม่ได้ แต่ โรแลนด์ก็กลัวจะไม่ค่อยชอบการฆ่าฟันเท่าไร แม้แต่กลืนควาเลือดที่คลั่ง อยู่ในโงงก็ยังทำให้เขารังเกียจ

ความสุขก่อนหน้ามลายหายไปทันที เอดิธที่จับจุนนี้ได้พลันลังเล ขึ้นมาเล็กน้อย...

แผนการของข้าเยี่ยมไหนเกินไปหรือไม่

หากสังหารครั้งนี้ครั้งหนึ่ง ส่วนที่เหลือค่อยลากออกไปกำจัดทีหลัง อาจจะดีกว่าหรือไม่

เพราะหากความสุขที่เธอแสดงออกมาแตกต่างจากตัวพระราชา มากเกินไป มันอาจทำให้อีกฝ่ายเกิดความรู้สึกต่อต้านได้ง่าย เมื่อเป็นเช่นนั้น เส้นทางสู่อำนาจของเธออาจจะต้องพบเจออุปสรรคมากขึ้นกว่าเดิม

หลังทุกคนย้ายไปยังโงงจัดเลี้ยงที่อยู่ด้านข้าง ในที่สุดคิ้วที่ขมวดแน่น ของโรแลนด์ก็คลายออก เขากระแอมเล็กน้อยก่อนพูดเสียงดังว่า "ทุกคน ไม่ต้องกังวล มีเพียงคนทวยศถึงจะพบเจอกับการลงโทษอย่างรุนแรง

ตอนนี้ความวุ่นวายได้หมดไปแล้ว ภารกิจสำคัญอันดับแรกก็คือการฟื้นฟูระเบียบของเมืองเรตรีเวอร์ขึ้นมาใหม่ และเรื่องนี้จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากพวกเขา"

"ขอพระองค์ทรงสั่งการพะยะค่ะ!"

เหล่าขุนนางพากันคุกเข่าลงไป

โรแลนด์พยักหน้าอย่างพึงพอใจ "ลุกขึ้นเถอะ นี่ถือเป็นภารกิจแรก ที่มอบหมายให้พวกเขา หลังจากที่ดินศักดิ์ดินนากลับมาเป็นของอาณาจักรแล้ว เขตแดนที่มีอยู่แต่แรกก็จะไม่มี ความหมายอีกต่อไป ข้าต้องการให้พวกเขาไปรวมตัวกันที่เมืองเรตรีเวอร์ ไม่ใช่แค่เพียงคนในคฤหาสน์ แต่อย่าลืมพาชาวเมือง ทาส และสัตว์เลี้ยงในที่ดินศักดิ์ดินนาของพวกเขา ตามมาด้วย"

"แต่...หากให้คนที่อยู่โดยรอบย้ายเข้ามาทั้งหมด เมืองเรตรีเวอร์ คงไม่มีเสบียงพอให้เลี้ยงปากท้องพวกเขาแน่พะยะค่ะ" เอิร์ลเดลตา ทำใจกล้าพร้อมเอ่ยแย้ง "ต่อให้พระองค์จะทรงส่งคนพวกนี้ไปทำนา แต่บริเวณรอบๆ ก็ไม่มีที่นาให้ใช้เพาะปลูกได้เยอะถึงเพียงนั้น กระหม่อมเกรงว่าหากผืนย้ายพวกเขาเข้ามา ในเมืองอาจจะเกิดการก่อจลาจล เพราะความอดอยากได้นะ..."

"อันดับแรกปีนี้พวกเขาเปลี่ยนไปปลูกข้าวสาลีที่ชื่อว่า 'ทองคำ' หมายถึงเลขสอง" มันให้ผลผลิตได้เกือบสิบเท่าของข้าวสาลีธรรมดา อันดับต่อไปประชาชนที่อาศัยอยู่ที่นี่ไม่ได้สามารถย้ายไปยังดินแดนตะวันตกได้ ไม่ว่ามีจำนวนเท่าไรข้าก็รับไว้ทั้งหมด"

ทุกคนพากันอุทานออกมา

"สิบ...สิบเท่า?"

"มีข้าวสาลีเช่นนี้อยู่จริงหรือ"

"แต่ประชาชนของพวกเขากระหม่อม..."

"หลังเรียกเอาที่ดินศักดิ์นาถกลับคืนมาแล้ว ประชาชนพวกนั้นก็ไม่ใช่คนของพวกเจ้าอีกต่อไป พวกเขาจะอยู่หรือไปให้เจ้าตัวเป็นคนตัดสินใจเอง" โรแลนด์ตัดบท "ประสิทธิภาพการใช้ที่ดินก่อนหน้านี้ต่ำเกินไป ประชากรกระจัดกระจาย ที่ดินเกือบหนึ่งหมื่นเอเคอร์มีคนอยู่แค่ไม่กี่พันคน ซึ่งจะทำให้การดำเนินงานตามนโยบายเกิดความขัดข้อง ด้วยเหตุนี้จำเป็นต้องให้ชาวเมืองย้ายมารวมกันอยู่ที่เมืองใหญ่ ชำรู้ว่าพวกเจ้ายังคงสับสนกับการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ แต่เมืองเนเวอร์วินเตอร์เองก็เคยผ่านมันมาแล้วกว่าจะเจริญรุ่งเรืองเหมือนอย่างทุกวันนี้ หากไม่รู้ว่าต้องทำอะไรก็ไม่ต้องกังวลไป เดียวจะมีคนไปสอนพวกเจ้าว่าจะเก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลงอย่างไรเอง"

"สอน...พวกกระหม่อมหรือ" เอิร์ลเคลตาถึงกับงุนงง

"ถูกต้อง สอนโดยเจ้าหน้าที่ของที่ว่าการเมืองที่เมืองเนเวอร์วินเตอร์อบรมดูแลขึ้นมา พวกเขาจะจัดตั้งหน่วยงานบริหารจัดการแทนตำแหน่งผู้ปกครองในอดีตและปกครองพื้นที่ต่างๆ แทนข้า พวกเจ้าจะเลือกไปทำงานกับพวกเขาก็ได้ ซึ่งพวกเจ้าจะได้รับตำแหน่งและอำนาจ แต่ค่าตอบแทนที่ได้ต่อเดือนจะถูกจำกัด หรือหากเลือกมองหาโอกาสเข้าเป็นส่วนหนึ่งของภาคการผลิต เช่นนั้นรายรับจะไม่ถูกจำกัด แต่พวกเจ้าจะไม่สามารถเข้ามายุ่งกับการบริหารบ้านเมืองได้ อีกทั้งยังต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามภารกิจตามที่ได้รับมอบหมายจากที่ว่าการเมืองให้สำเร็จด้วย" โรแลนด์ค่อยๆ พูดต่อ "ยังไม่ต้องร้อนใจไป ฟังนี่ส่วนสำคัญของระบบการบริหารใหม่จะถูกตั้งขึ้นมา เอาไว้พวกเจ้าศึกษาอย่างละเอียดก่อนค่อยตัดสินใจก็ได้ แต่จงจำไว้อย่างหนึ่ง ไม่ว่าพวกเจ้าจะเลือกทางใดความสำเร็จที่ได้รับล้วนมีค่ามากกว่าที่ดินศักดิ์นาถผืนหนึ่งอย่างแน่นอน"

หลังผ่านไปหนึ่งชั่วโมง เหล่าขุนนางจึงทยอยแยกย้ายกันกลับไป

โรแลนด์ถอนหายใจออกมา "เช่นนี้ก็ถือว่ายึดเมืองเรตริเวอร์มาได้แล้ว"

"ต่อไปยังมีเมืองซิลเวอร์กับเมืองหลวงเก่า แต่พระองค์เคยเสด็จไป
กำราบเมืองหลวงเก่ามาแล้วรอบหนึ่ง คราวนี้พวกเราแค่จัดเจ้าหน้าที่เข้าไป
บริหารก็พอเพคะ" เอดิธตอบ

"ไม่รู้ว่าคุณอีกเส้นทางเป็นอย่างไรบ้าง" เขามองไปนอกหน้าต่าง
พระจันทร์กำลังลอยสูงอยู่บนท้องฟ้า ผีทะเลสาบที่ส่งบั้งสะท้อนแสงสีเงิน
ออกมา "หากไม่มีเรื่องเหนือความคาดหมาย พรุ่งนี้ขวานเหล็กน่าจะถึง
เมืองวาเลนเซียแล้ว"

"เอ่อ...น่าจะเป็นเช่นนั้นเพคะ" เอดิธเกิดหัวน้ำใจขึ้นมา เมื่อนึกถึง
คำพูดที่เธอบอกกับขวานเหล็กเป็นการส่วนตัวก่อนออกเดินทาง จากนั้น
นำมาเทียบกับสีหน้าของโรแลนด์ในวันนี้ จู่ๆ เธอก็พลันรู้สึกไม่แน่ใจแล้ว

"หวังว่าทุกอย่างจะเรียบร้อยดี" โรแลนด์ยักไหล่ "เจ้ากลับไป
กองกิลยอร์กก่อนเถอะ คืบนี้ยังมีเรื่องต้องจัดการอีก"

ตามแผนที่วางเอาไว้ หลังได้รายชื่อพวกที่ก่อกบฏมาแล้ว
กองทัพที่หนึ่งจะบุกเข้าไปเก็บกวาดที่ดินศักดิ์นาของพวกเขาในคืนนี้
อย่างรวดเร็วที่สุด นี่เป็นเหตุผลที่กองทัพที่หนึ่งพากันตั้งค่ายเอาไว้
นอกเมือง

"เพคะ..." เอดิธตอบรับอย่างใจลอย "เช่นนั้นหม่อมฉันขอตัวก่อน
นะเพคะ"

"จริงสิ" ในตอนที่เธอเดินไปถึงประตูโถง โรแลนด์พลันเรียกเธอเอาไว้
"แผนการวันนี้ยอดเยี่ยมจริงๆ เจ้าทำได้ดีมาก"

ทำได้...ดีมาก?

จริงหรือ ความจริงแล้วพระองค์ไม่ได้ทรงรังเกียจสิ่งที่ข้าทำ
อย่างนั้นหรือ

พริบตานี้ไข่มุกแห่งดินแดนเหนือพลันรู้สึกพึงพอใจอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

อย่างนี้เอง เธอค้นพบทิศทางการเดินสู่อำนาจของตัวเองในทันที
พระราชาทรงไม่ยากลงมาอยู่กับการวางแผนและแผนการหลอกลวงเหล่านี้
ด้วยพระองค์เอง พระองค์ถึงทรงได้มอบหมายให้เธอเป็นคนควบคุมและ
ลงมือแทน

ซึ่งนี่ก็เป็นสิ่งที่เธอถนัด

เอดิธก็มึนงง เธอทำความเข้าใจก่อนจะหายไปในความมืด
อย่างไร้ผู้มั่งเสียง

ตอนที่ 869

การโจมตีของสายตะวันออก

"นั่นคือเมืองวาเลนเซียหรือ" ขวานเหล็กปรับกล้องส่องทางไกล มองเมืองสีน้ำตาลหม่นที่อยู่ไกลออกไปอย่างพิจารณา

"ดูจากแผนที่แล้วน่าจะใช่ขอรับ แม่น้ำทรีเบย์มีแค่สายเดียว ไม่น่าเป็นไปได้ที่เราจะมาผิดทาง" ผู้ช่วยอย่างแบร์พอร์ดตอบ ก่อนหน้านี้ เขาเป็นนายพรานอยู่ในเมืองชายแดนเหมือนกับขวานเหล็ก ถือได้ว่าเป็นคนกลุ่มแรกที่ทำงานรับใช้โรแลนด์

"มีบางอย่างไม่ชอบมาพากล..." เขาขมวดคิ้ว

"ที่ใดหรือขอรับ"

"เมืองวาเลนเซียเป็นเมืองสำคัญของดินแดนตะวันออก ซ้ำยังเป็น ศูนย์กลางการค้าของเกรย์คาสเซิล เมืองหลวงเก่า เมืองอีเกิล เมืองวาเลนเซีย สามเมืองนี้รวมกันเป็นพื้นที่ภาคกลางอันเจริญรุ่งเรือง ของอาณาจักร ขนาดตอนที่ข้าอยู่ดินแดนได้สุดก็ยังคงได้ยินชื่อเสียง ของมันมาก่อน" ขวานเหล็กอธิบาย "แต่ตลอดสองสามวันที่เดินทางมานี้ เจ้าไม่รู้สึบบ้างหรือว่าเรือสินค้าที่เราเจอมันน้อยจนน่าตกใจ"

"เรื่องนี้ข้าไม่แน่ใจหรอกขอรับ" แบร์พอร์ดยกไหล่ "การลอบโจมตี

ของพวกโจรสลัดคงทำให้พวกพ่อค้าตกใจกลัวจนไม่กล้ามาทำการค้าที่นี้
กระมัง"

"เรื่องลอบโจมตีผ่านมามาตั้งสองปีแล้ว ไม่ว่าตอนนั้นการปล้นจะรุนแรง
เพียงใด ตอนนี้อย่างไรก็ตามก็ควรฟื้นคืนกลับมาเป็นปกติแล้ว"

กำแพงเมืองหนาสีน้ำตาลที่ดูน่าเกลียดเบื้องหน้าเหมือนถูกขยาย
ให้กว้างอย่างจริงใจ บางทีอาจจะเป็นเพราะขาดแคลนหิน ตัวกำแพงด้านนอก
ที่ถูกสร้างขึ้นใหม่จึงใช้โคลนแดงก่อ ด้านในมีเศษหินกับเศษไม้ปะปนอยู่
เต็มไปหมด ดูแล้วคล้ายกำแพงของเมืองชายแดนในตอนแรกมากที่สุด
นอกจากนี้ผิวของกำแพงยังมีช่องที่ส่องประกายวิบวับปิดอยู่อีกชั้น
เนื่องจากกระยะห่างค่อนข้างไกล ขวานเหล็กจึงมองไม่ชัดว่ามันคืออะไร

กำแพงใหม่ซ้อนทับกำแพงเก่าทำให้ความกว้างของมันขยายเป็น
สองเท่าจากเดิม ทว่าการต่อเติมกำแพงยังไม่แล้วเสร็จ บางส่วนจึง
ยังคงเป็นกำแพงแบบเดิมอยู่ เมื่อดูใกล้ๆ จะเห็นชัดว่าพื้นผิวขรุขระ
ไม่เรียบเนียนดูแล้วไม่เหมือนเมืองที่ได้ชื่อว่ามั่งคั่งร่ำรวยเลย

"ช่างเถอะผู้บัญชาการ แค่อึดมันมาให้ได้ก็พอ" แบร์พอร์หยิบ
ผลเคปูกุสเบอร์จากในอกเสื้อมาโยนใส่ปาก "ต่อให้ไม่ใช่เมืองวาเลนเซียแล้ว
อย่างไร คำสั่งของพระราชาก็ให้กวาดล้างปราบปรามดินแดนตะวันออก
ทั้งหมดไม่ใช่หรือ เช่นนั้นก็ง่ายแล้ว พวกเราเห็นเมืองใดก็ยึดเมืองนั้น"

ขวานเหล็กส่ายหัวอย่างจนปัญญาพลางคิดว่า*เจ้านี้ยังคงคิดน้อย
เหมือนเดิมไม่มีผิด* เวลาเจอเป้าหมายก็มักจะถือหอกวิ่งเข้าใส่โดยไม่คิดหน้า
คิดหลัง ในตอนที่นายพรานคนอื่นกำลังวางกับดักหรือปล่อยสุนัขล่าสัตว์
ออกไปล่า เขาก็แบกเหยื่อที่ล่าได้กลับมาแล้ว ว่ากันว่าแม้แต่หมีดำที่นักลว
ที่สุดในปียังไม่อยากเข้ามาหาเรื่องเขาเท่าไร นี่เป็นเหตุที่ทำให้แบร์พอร์
ได้รับฉายาว่ากรงเล็บหมี

หากเจ้านี้ใช้สมองให้มากขึ้นหน่อย ตอนนี้น่าจะได้เป็นแค่ผู้ช่วย

หรือก ขนาดเจ้าแวนน่ายังกลายเป็นผู้บังคับบัญชาของกองปืนใหญ่เลย

"สิ่งสำคัญไม่ได้อยู่ที่การทำสงคราม แต่อยู่ที่การจัดการความวุ่นวาย หลังจากนั้น" คำพูดถัดมาของแบร์พอร์ทำให้ขวานเหล็กแปลกใจเล็กน้อย "หากก่อกวนดินแดนตะวันออกจนวุ่นวาย ที่ว่าการเมืองได้มาหาเรื่อง พวกเราแน่ แต่หากไม่ทำสงคราม เจ้าหน้าที่พวกนั้นก็ยากจะควบคุมสถานการณ์ได้ พระราชาได้ตรัสไว้หรือไม่ว่าให้พวกเราจัดการอย่างไร"

"เปล่า พระองค์ทรงสั่งให้ข้าจัดการไปตามสถานการณ์"

"เช่นนั้นก็น่าปวดหัวแล้ว แต่อย่างที่คุณเห็นว่าท่านเป็นผู้บัญชาการ เรื่องนี้ย่อมต้องให้ท่านเป็นคนพิจารณา ข้าแค่ทำตามคำสั่งของท่านก็พอ" แบร์พอร์กระตุกยิ้ม

ขวานเหล็กพลันรู้สึกสนใจขึ้นมา "โอ้ เรื่องใดที่ท่านปวดหัวล่ะ"

"นี่ท่านไม่รู้จริง? หรือว่ากำลังถามข้ากันแน่" แบร์พอร์ยกมือกุม หน้าผาก "ก็ต้องปวดหัวเรื่องคิดหาวิธีจัดการขุนนางพวกนั้นนะสิ ดินแดนตะวันออกยื่นหยัดมาจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่มีโอกาสพลิกฟื้น กลับคืนมา ผิดกับอำนาจของพระราชาที่มีแต่จะแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ ผู้คนที่อยู่ในเมืองย่อมไม่ได้มีแค่ความคิดเห็นเดียวแน่ เมื่อไรที่เมืองถูกเรา โจมตีราบคาบ คนส่วนใหญ่ย่อมต้องยอมจำนน จากนั้นเรื่องปวดหัวที่ข้าว่า ก็จะมาตามมา ไม่มีท่านใดดิ้นเถลแล้ว ท่านจะจับเท็จพวกเขาอย่างไร"

"เจ้าว่าต่อสิ" ขวานเหล็กพยักหน้า ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่ใช่ คนไร้หัวคิดไปเสียทีเดียว

"เอ๊ ออย่าบอกนะที่ท่านไม่เคยคิดเรื่องนี้มาก่อน" แบร์พอร์เบิกตาโต "กองทัพสายตะวันออกมีจำนวนคนไม่มาก ส่วนที่จะทิ้งไว้ให้คอย รักษาการณ์ก็มีอยู่จำกัด อย่างมากน่าจะดูแลได้แค่ในเมืองชั้นใน แต่ที่นี้เป็นถึงฐานที่มั่นของทอว์พิคเชียวนะ! หากขุนนางพวกนั้นยอมแพ้แล้ว ให้ความร่วมมือกับเราก็ตีไป แต่ถ้าเกิดในใจพวกมันมีเจตนาร้ายคิดจะ

จึงอำนาจกลับไปละ แต่มีคนเช่นนี้เพียงหยิบมือก็ทำให้ดินแดนตะวันออก
ปั่นป่วนได้แล้ว พอกองทัพออกจากเมืองไป ที่ว่าการเมืองแห่งนี้คงจะ
เหลือแต่ชื่อเปล่าๆ ข้าร้ายเจ้าหน้าทีที่ท่านบารอฟส่งมาก็คงยากจะ
มีชีวิตรอดกลับมาได้ ไม่ว่าจะวางยาพิษ ลอบฆ่า ดิดสินบน...วิธีการเหล่านี้
ไม่ใช่สิ่งที่ป็นป้องกันได้เลยนะขอรับ"

"แล้วเจ้าคิดว่าควรทำอะไร" ขวานเหล็กถามอย่างสนใจ

"ผู้บัญชาการ นี่มันเป็นเรื่องของท่าน" แบร์พอร์กลอกตาพลงบ้วน
เม็ดเคปูกุสเบอร์ลงไปในแม่น้ำ

"แค่สมมติเท่านั้น สมมติตอนนี้เจ้าเป็นผู้บัญชาการกองทัพ
สายตะวันออก เจ้าจะอย่างไร"

"เออ..." อีกฝ่ายครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะถอนหายใจออกมา "ข้า
ก็ไม่รู้จะทำอะไรเหมือนกัน หากท่านใดถึงเกลมาไม่ได้ เช่นนั้นคงได้แต่
อาศัยเวลาในการตรวจสอบ บางทีเราอาจจะซื้อตัวพวกอันธพาลใต้ดิน
เตรียมเอาไว้ เตรียมตัวป้องกันให้ดีแล้วทำเหมือนเมืองเนเวอร์วินเดอรั
ตั้งกองตำรวจจะไร่นั้นขึ้นมารักษาระเบียบภายในเมือง พยายามใช้งาน
พวกขุนนางที่ยอมแพ้ให้น้อยที่สุด พอสงครามจบแล้วค่อยว่ากันใหม่"

"ใช่จริงๆ ด้วย..." ขวานเหล็กพูดเสียงเบา

"อะไรหรือขอรับ"

"เปล่า" ไม่มีอะไร" เขาเก็บกล้องส่องทางไกล "หมดธุระของเจ้าแล้ว
ไปแจ้งคนอื่นๆ บนเรือให้เตรียมตัวขึ้นฝั่ง พวกเราจะถึงท่าเรือในอีกไม่ช้า"

"รับทราบ!" พอพูดถึงเรื่องรบ แบร์พอร์ก็คึกคักขึ้นมาทันที "อยู่บนเรือ
มาตั้งนาน ในที่สุดก็ได้ยัดเส้นยัดสายแล้ว!"

ขวานเหล็กมองแผ่นหลังของผู้ช่วยที่เดินจากไปก่อนจะทอดถอนใจ
เขาทำแขนกับหน้าตาของห้องบัญชาการ ภายในใจคล้ายกำลังครุ่นคิด
บางอย่าง

เขาหวนนึกถึงตอนที่เอดิธเข้ามาพูดคุยกับเขาก่อนที่จะออกเดินทาง
 ห้องส่วนตัวภายในร้านเหล้าของอีฟลินพลันปรากฏขึ้นมาในหัว
 ที่นั้นดูไม่ค่อยเหมาะจะเป็นสถานที่ในการพูดคุยธุระ เดิมทีชวานเล็ก
 จึงนึกว่าอีกฝ่ายคงมาอวยพรในฐานะสมาชิกของกองพิทักษ์รักษาให้เขา
 ได้รับชัยชนะกลับมาพลาญทำความคุ้นเคยกับกองทัพ คิดไม่ถึงเลยว่า
 ภายในห้องส่วนตัวจะมีเพียงไข่มุกแห่งดินแดนเหนือคนเดียวเท่านั้น ส่วน
 หัวข้อที่พูดคุยก็น่าตกใจอย่างมาก

หัวข้อที่ทั้งสองสนทนากันก็คือ 'เรื่องนำปวดหัว' ที่แบร์พอร์บัน
 เมื่อครู่นี้

เขายังคงจดจำทุกคำพูดของอีกฝ่ายได้ชัดเจน

'ท่านคิดว่าเหตุใดพระองค์ถึงทรงให้ท่านรับผิดชอบกองทัพ
 สายตะวันออก' การพูดเปิดประเด็นตรงๆ ของเอดิธทำให้ชวานเล็ก
 ประหลาดใจเล็กน้อย

'ข้าเพียงทำตามคำสั่ง ไม่เคยถามถึงสาเหตุ'

'แต่คำสั่งไม่อาจอธิบายถึงทุกรายละเอียดได้ โดยเฉพาะในเรื่อง
 ที่ไม่สะดวกจะพูดออกมา' ไข่มุกแห่งดินแดนเหนือจิบเครื่องดื่มยุ่งเหยิงแล้ว
 ค่อยๆ อธิบาย 'ท่านคิดว่าเป็นเพราะนอกจากท่านแล้วก็ไม่มีใครรับผิดชอบ
 เรื่องนี้ได้ แต่ความจริงจะใช่เช่นนั้นหรือไม่ พวกดินแดนตะวันออก
 มีความสามารถเพียงใด ท่านน่าจะรู้ดีกว่าข้า แค่ออกทัพหาร้อยถึง
 หกร้อยนายกับดขยี้พวกเขาได้แล้ว พูดอีกอย่างคือแค่ผู้บัญชาการ
 ระดับนายกองก็ยักรับมือกับศึกสายตะวันออกได้ ผิดกับการรับมือ
 เมืองศักดิ์สิทธิ์เฮอริมีสสายตะวันตกที่ไม่เพียงจะซับซ้อน แต่ยังอันตราย
 มากกว่าด้วย หากไม่เป็นเพราะมีเหตุผลพิเศษ พระองค์ทรงควรจะ
 มอบหมายให้ท่านไปช่วยบัญชาการสายตะวันตก และส่งคนอื่นไป
 บัญชาการทางตะวันออกถึงจะเหมาะสม'

ขวานเหล็กไม่ได้ตอบกลับไป แต่ภายในใจลอบเห็นด้วยกับคำพูดของเอดิธ

'ส่วนเหตุผลพิเศษที่ว่าความจริงแล้วก็ง่ายมาก นั่นเป็นเพราะเท่าที่ที่ท่านมีต่อขุนนาง' เธอพูดต่อ 'ท่านเป็นชาวโมเกน ไม่มีทางที่จะหวาดกลัวหรืออ่อนข้อให้กับขุนนางของเกรย์คาสเชิลแน่ๆ และหัวใจหลักของการบุกยึดดินแดนตะวันออกก็อยู่ที่ว่าจะจัดการกับพวกขุนนางกบฏเหล่านั้นอย่างไร'

การวิเคราะห์ของเธอหลังจากนั้นคล้ายคลึงกับที่แบร์พอร์ว่ามา เพียงแต่มีความละเอียดกว่ามาก ละเอียดถึงขนาดที่ขวานเหล็กเชื่อตามคำพูดเธอว่าวิธีธรรมดาไม่อาจทำให้ดินแดนตะวันออกกลับคืนสู่ความสงบได้

พระราชาทรงต้องการประชากรกับทรัพยากร ทั้งยังไม่มีเวลามากพอจะไปเสียให้กับขุนนางกบฏพวกนั้น

ปัญหาเพียงหนึ่งเดียวอยู่ที่... 'พระองค์ไม่เคยตรัสเช่นนี้มาก่อน'

'พระองค์ไม่มีทางตรัสแน่นอน เพราะพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้มีเมตตา เรื่องบางเรื่องจึงได้แต่ต้องให้ข้าเป็นคนจัดการ' เอดิธพูดต่อช้าๆ 'แต่ใช่ว่าพระองค์จะไม่ได้ทรงแอบบอกไปเอาไว้ ปฏิบัติการครั้งนี้ทางที่ว่าการเมืองส่งคนออกเดินทางไปพร้อมกับกองทัพสองร้อยหกสิบห้าคน พวกเขาล้วนเป็นเจ้าหน้าที่บริหารที่พระราชาทรงอบรมขึ้นมาอย่างยากเย็นเพื่อให้ดูแลดินแดนที่ต้องการฟื้นฟูขึ้นมาใหม่โดยเร็วพวกนั้นและการที่กองทัพสายตะวันออกได้ตัวเจ้าหน้าที่ไปมากกว่าสองในสาม ข้าว่าท่านน่าจะเข้าใจเหตุผลดีนะ'

ขวานเหล็กจำได้ว่าพริบตานี้เหมือนมีสายฟ้าผ่าเข้ามาในหัวของเขา

'อย่าทำให้พระองค์ทรงผิดหวังเล่า' นี่คือนิยามสุดท้ายที่เอดิธพูด

"ท่านผู้บัญชาการ กองทัพที่หนึ่งเตรียมตัวเรียบร้อยแล้วขอรับ

พร้อมจะขึ้นฝั่งได้ทุกเมื่อ!" ทันใดนั้นเสียงรายงานของผู้ใต้บังคับบัญชา
คนหนึ่งก็ดังแทรกเข้ามาในความคิดของเขา

ขวานเหล็กสุดหายใจเข้าลึก ก่อนจะสั่งการด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมว่า
"ขึ้นฝั่งตั้งค่าย เตรียมตัวโจมตี!"

ตอนที่ 870

ศึกโจมตีเมือง

เสียงแตรทองเหลืองที่ตั้งมาแต่ไกลทำลายความเงียบในยามเที่ยงวัน มันฟังเหมือนเป็นลางบอกเหตุอะไรบางอย่าง พวกนกที่อยู่ในสวนหยุดส่งเสียงร้อง บรรยากาศภายในโรงปราสาทดูตื่นเครียดขึ้นมา

ดยุกวิลเลียม เบอร์เกอร์รู้ว่าสงครามมาถึงแล้ว

เขาเลื่อนสายตาจากภาพทอว์ฟิคที่อยู่บนผนังไปยังชุดเกราะที่ดูประณีตชุดหนึ่ง มันเป็นชุดเกราะที่สืบทอดต่อกันมาจากบรรพบุรุษ ชั่วยังเคยผ่านการซ่อมแซมและขัดเงาด้วยมือของเขามาแล้วหลายครั้ง บนเกราะแต่ละชิ้นถูกนำไปชุบไขมันจนมีไขเคลือบขึ้นมาเหมือนผิวหนัง

บนเกราะที่เป็นส่วนแขนข้างขวามีตัวหนังสือเล็กๆ สลักเอาไว้ ตัวหนังสือเหล่านั้นเป็นถ้อยคำเตือนใจประจำตระกูลเขา

'จงรักภักดีจนวันตาย'

เขาสวมชุดเกราะนี้ไปจับอาวุธที่ก่อภพท่ามกลางลูกธนู ที่ปรายปรายเหมือนห่าฝน จากนั้นก็ได้รับการแต่งตั้งจากพระราชินีให้เป็น

ผู้ปกป้องดินแดนตะวันออกคนใหม่

แม้ทอริฟิจะเสียชีวิตไปแล้ว แต่ภารกิจรักษาเมืองยังคงดำเนินต่อไป

เขาไม่มีทางยอมเสื่อมเสียเกียรติยศนี้ไปแน่นอน

"ท่านดยุก เวลานี้กองทัพของเจ้าชายลำดับที่สี่เคลื่อนเข้ามาใกล้ เมืองวาเลนเซียแล้ว ไม่พบร่องรอยของอาวุธปืนขนาดใหญ่ในกองทัพของพวกเขาขอรับ" ผู้ใต้บังคับบัญชาคนหนึ่งวิ่งเข้ามารายงาน

"ดีมาก" วิลเลียนพยักหน้า "แจ้งคนอื่นๆ ให้ประจำที่ ประเดี๋ยวข้าตามไป"

"ขอรับ!"

วิลเลียนถอดเสื้อคลุมแล้วเดินเข้าไปหาชุดเกราะ ก่อนจะพูดกับการีน่าซึ่งเป็นหัวหน้าอัศวินของเขาว่า "สวมเกราะให้ข้าที"

"เจ้าคะ" เธอถกแขนเสื้อแล้วเริ่มเปลี่ยนชุดให้เขา เวลานี้สองแขนอันหยาบกร้านที่เต็มไปด้วยบาดแผลกลับมีสัมผัสนุ่มนวลเหมือนสายน้ำ เธอค่อยๆ ถอดเสื้อคลุมและเสื้อตัวในของเขาอย่างแผ่วเบา เห็นแล้วยากจะจินตนาการถึงภาพที่การีน่าใช้มือคู่นี้จับหอกแทงทะลุตัวศัตรูในชุดเกราะได้

ไม่ว่าจะเห็นตอนใด ภาพตรงหน้าก็ทำให้เขาลุ่มหลงได้อย่างดี

"เจ้า...นี่ก็เสียใจหรือไม่"

"ไม่เจ้าคะ นายท่าน" การีนาตอบเสียงราบเรียบ "ในตอนที่ท่านตัดสินใจให้สตรีอย่างข้าเป็นหัวหน้าอัศวิน ข้าก็ตัดสินใจแล้วว่าชีวิตนี้จะติดตามอยู่ข้างกายท่าน ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ข้าจะทำหน้าที่ของตัวเองอย่างเต็มที่เจ้าคะ"

"แต่ครั้งนี้ศัตรูแข็งแกร่งกว่าที่ผ่านมา หากเป็นไปได้ละก็..." ดยุกพูดไปได้เพียงครึ่งเดียว ก่อนจะถูกขัดจังหวะด้วยเข็มขัดที่รัดเอวจนแน่น

"ในเมื่อรู้ว่าศัตรูแข็งแกร่ง เหตุใดท่านถึงปฏิเสธสัญญาพันธมิตของ

พระราชาแห่งดอร์นไปแล้ว ไม่รับปากก็ว่าไปอย่าง แต่นี่ยังใส่หูตของเขา
ออกจากเมืองวาเลนเซียต่อหน้าทุกคนอีก หากฝั่งโน้นรู้เรื่องเข้าจะโทษว่า
ท่านไม่รู้ว่าจะไรดีอะไรเลนนะเจ้าคะ"

"เฮ้อ ยังไม่ต้องไปพูดถึงเรื่องที่ว่าความช่วยเหลือของเมืองกลอริ
จะช่วยเราสู้กับกองทัพของเจ้าชายลำดับที่สี่ได้หรือไม่ เอาแค่เรื่องที่เขา
ขอเข้ามาประจำอยู่ที่ท่าเรือของข้าก็ถือว่ามากเกินกว่าที่จะรับได้แล้ว"
วิลเลียมแบ่ปาก "พระราชาพระราชทานดินแดนตะวันออกให้ข้า หากข้า
ปล่อยให้อัลเบน โมยาเข้ามา มันจะต่างจากการยอมให้โรแลนด์ วิกเบิลตัน
ยึดไปอย่างไร หากรับปากเขาไปจริงๆ เช่นนั้นก็เท่ากับว่าข้าทำลาย
ความเชื่อใจที่พระองค์ทรงมีให้ข้านะสิ"

"คำตอบของข้าก็เช่นกัน" การิน่าบอกอย่างไม่ลังเล "ใช้ว่าตระกูล
เบอร์เกอร์จะมีความจงรักภักดีอยู่แค่ตระกูลเดียว ดังนั้นขอนายท่าน
อย่าได้พูดเช่นนั้นอีกนะเจ้าคะ เพราะมันไม่ต่างอะไรกับการดูหมิ่นข้าเลย"

วิลเลียมนิ่งเงียบไปครู่ใหญ่ก่อนจะเอ่ยว่า "เสียดาที่ขุนนางส่วนใหญ่
กลับพากันหลงลืมสิ่งนี้ไป... ข้าเข้าใจแล้ว เจ้าตามข้าออกไปรบแล้วกัน
ถึงศัตรูจะแข็งแกร่ง แต่ข้าไม่มีวันปล่อยให้พวกมันยึดเอาเมืองวาเลนเซีย
ไปง่ายๆ แน่นนอน ข้ารอคอยสงครามนี้มานานแล้ว"

"เจ้าคะ นายท่าน" อัศวินหญิงผู้ด้อยเล็กน้อย

"แบร์!" เขาตะโกนเรียกชื่อเสียง "มาหาข้าที!"

ชายหัวล้านวัยกลางคนรีบปรีเข้ามา "นายท่าน มีอะไรให้ข้ารับใช้
ขอรับ"

"จดตามที่ข้าบอก หลังทหารของผู้พิฆาตราชาอย่างโรแลนด์
วิกเบิลตันพักผ่อนเป็นเวลาหนึ่งคืน พวกเขาก็เปิดฉากบุกเข้าโจมตี
เมืองวาเลนเซียอย่างเป็นทางการ วิลเลียม เบอร์เกอร์ดยุกแห่ง
เมืองวาเลนเซียและผู้ปกป้องดินแดนตะวันออกตัดสินใจออกไป

เผชิญหน้ากับศัตรูในนามของพระราชองค์ก่อน การนี้เรา เว่ยฉู่เป็นหัวหน้าอัศวินได้ตามไปรบเคียงป่าเคียงไหล่กับเขาด้วยความกล้าหาญและจงรักภักดี ขอพระเจ้าได้โปรดคุ้มครองพวกเขาทั้งสองคนด้วย" วิลเลียมชะงักไปเล็กน้อย "ถ้าหาก...รู้สึกว่าประโยชน์สุดท้ายเป็นเรื่องส่วนตัวเกินไป เจ้าจะไม่เขียนก็ได้"

แบร์พัยกหน้าพลางบันทึกคำพูดของดยุกลงในสมุดอย่างรวดเร็ว "ข้าคิดว่าเขียนลงไปก็ไม่มีปัญหาอะไรขอรับ เดิมทีบนโลกนี้ก็ไม่มีย่านใดที่เป็นกลางอยู่แล้ว ข้าเป็นเสมียนของเมืองวาเลนเซียจะเขียนเข้าข้างเมืองของตนก็ไม่แปลก หรือกล่าวได้ว่าบันทึกเล่มนี้เป็นส่วนหนึ่งของความคิดเห็นเป็นกลางขอรับ"

"เช่นนั้นก็จดลงไปเถอะ แต่ไม่ว่าบทสรุปหลังจากนี้จะเป็นอย่างไร เจ้าก็ต้องเขียนลงไปตามความจริง เข้าใจหรือไม่" วิลเลียมสั่งกำชับ "บันทึกต้นเหตุและเรื่องราวทั้งหมดลงไป นี่คือการกิจของเจ้า"

"โปรดวางใจขอรับ นายท่าน" เสมียนโค้งตัว "ข้าจะทำให้ผู้คนจดจำประวัติศาสตร์นี้ไว้ขอรับ"

วิลเลียมไม่พูดอะไรต่อ เขาหยิบดาบเหล็กที่แขวนอยู่บนผนังออกมา ก่อนจะเดินออกไปจากปราสาทโดยไม่เหลียวหลังกลับมาอีก

ทั้งสองคนเดินขึ้นสู่หอสังเกตการณ์บนกำแพงเมือง กองไฟบริเวณนั้นถูกจุดจนสว่าง น้ำมันในกระทะกำลังเดือดปุดๆ พร้อมกับส่งกลิ่นแสนฉมุก เหล่าทหารกำลังวิ่งกันให้วุ่น ต่างขนเอาก้อนหินและท่อนซุงขึ้นไปบนเชิงเนิน

หากอิงจากสงครามที่เกิดขึ้นในเมืองหลวง การโจมตีที่น่ากลัวที่สุดของโรแลนด์คืออาวุธพิษชนิดหนึ่งที่ถูกเรียกว่าปืนใหญ่ ระยะยิงของมันไกลกว่าเครื่องยิงหินมาก น่าเสียดายที่พระราชินีไม่สามารถผลิตอาวุธ

ที่เหมือนกันออกมาได้ก่อนกำแพงเมืองจะถล่มลงมา ในวันที่เมืองหลวงถูกโจมตี ทอว์ฟิคได้สั่งให้ผู้บังคับบัญชาคนสนิทเอาสูตรผงหิมะหลักการใช้งาน และวิธีการสร้างอาวุธทั้งหมดมามอบให้กับวิลเลี่ยน ซึ่งเขาก็เข้าใจจุดประสงค์ของทอว์ฟิคโดยไม่ต้องมีใครมาบอก

หลังรับเอาสิ่งเหล่านั้นมาแล้ว เขาก็ทุ่มเทเงินทองและสรรพกำลังไปกับมันไม่น้อย ในที่สุดก็ค้นพบข้อจำกัดบางอย่างของปืนใหญ่ อย่างเช่นตัวปืนมีน้ำหนักค่อนข้างมาก จำเป็นต้องวางไว้บนพื้นที่ราบถึงจะส่ำแดงพล้งออกมาได้ และนอกจากจะติดตั้งได้ช้าแล้ว มันยังจำเป็นต้องมีอาวุธปืนคอยยิงคุ้มกันอีก เรียกได้ว่ามันเหมาะกับการป้องกันมากกว่าการบุกโจมตี

วิลเลี่ยนเตรียมการรับมือกับสงครามที่ช้าเร็วต้องมาถึงนี้เป็นอย่างดี เขาไม่เพียงขยายขนาดกำแพงให้กว้างขึ้นและติดหนามยื่นออกไป แต่ยังส่งคนไปขุดถนนทุกสายในเขตชานเมือง เดิมน้ำเข้าไปในที่นาเพื่อเปลี่ยนให้น้ำกลายเป็นแอ่งน้ำ ช้ำยังลอบปักเสาไม้จำนวนมากไว้ใต้แม่น้ำทริเบย์ ทำให้เรือขนาดใหญ่ยากที่จะแล่นผ่านไปได้ เวลาเตรียมตัวสองปีทำให้สภาพโดยรวมของเมืองเปลี่ยนไปจนไม่เหลือเค้าเดิม ตอนนี้อย่างงว่าแต่รถม้าเลย กระทั่งคนที่เดินแบกของยังสัญจรไปมาได้ลำบาก

แม้วิธีนี้จะทำให้เขาเสียหายไปไม่น้อย ถนนที่ถูกตัดขาดทำให้ความรุ่งเรืองของเมืองแห่งการค้าไม่หลงเหลืออยู่อีก พื้นที่นาซึ่งลดน้อยลงทำให้จำนวนประชากรบางตาอย่างมาก แต่ข้อดีของมันก็ปรากฏให้เห็นชัดเจน อย่างในตอนที่ยกกองทัพศัตรูคืบใกล้เข้ามา เขาก็มองไม่เห็นปืนใหญ่เลยแม้แต่กระบอกเดียว

เห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายรู้แล้วว่าหากไม่ซ่อมแซมถนนให้เรียบร้อยสักสายก่อน พวกเขาจะไม่มีทางขนปืนใหญ่มาตั้งไว้ที่หน้ากำแพงเมืองได้

หลังจากนี้ศึกหนักจะเริ่มขึ้นอย่างไม่ต้องสงสัย

แม้อาวุธปืนของศัตรูมีความเร็วในการยิงที่สูงมาก แต่ด้านล้างกำแพง

ไม่มีที่ให้กำบัง บรรดาหนามเองก็ทำให้กำแพงยากต่อการปีนขึ้นมา นอกจากนี้เขายังติดตั้งเครื่องยิงหินสี่เครื่องและปืนใหญ่สองกระบอกเอาไว้บนกำแพงเมือง โดยเฉพาะปืนใหญ่ที่สามารถโจมตีกองทัพศัตรูในระยะพันก้าวได้ ศึกครั้งนี้ฝ่ายใดจะชนะหรือแพ้ก็ยังไม่อาจรู้

"พวกเขามาแล้ว" การิน่าเอ่ยเตือน

สิ้นเสียงของเธอ ทหารในชุดผ้าสีน้ำตาลกลุ่มหนึ่งก็วิ่งตีกระหนาบเข้ามายังประตูเมือง ความเคลื่อนไหวของพวกเขาก็เร็วนัก แต่ผีเท้ากลับมั่นคงอย่างมาก ทว่าไม่นานทหารกลุ่มนี้ก็สูญเสียความเป็นระเบียบ เพราะพื้นที่เฉอะแฉะเป็นโคลน พวกเขาเดินแตกกลุ่มกันออกไปเหมือนกับชาวนาที่กำลังดำนา บนหลังนอกจากจะแบกปืนยาวสีเทาเข้มเอาไว้แล้วยังมีของที่มีลักษณะเหมือนถังขนาดใหญ่เท่าต้นขาอยู่ด้วย เมื่อดูจากน้ำหนักแล้ว นั่นไม่ใช่ปืนใหญ่อย่างแน่นอน

วิลเลี่ยนกระยะห่างก่อนจะยกธงแดงขึ้นมาโบก

"ปืนใหญ่ฮิวจรีอิก ยิงได้!"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/41zYV5o>